

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2015. április 29.*

„Közös kül- és biztonságpolitika — Iránnal szemben az atomfegyverek elterjedésének megakadályozása érdekében hozott korlátozó intézkedések — A pénzeszközök befagyasztása — Megsemmisítés iránti kereset — Keresetindítási határidő — Elfogadhatóság — Jogellenességi kifogás — Téves jogalkalmazás — Arányosság — A tulajdonhoz való jog — A Tanács hatásköre — Indokolási kötelezettség — Védelemhez való jog — Az elfogadott korlátozó intézkedések felülvizsgálata — A hatékony bírói jogvédelemhez való jog — Mérlegelési hiba”

A T-10/13. sz. ügyben,

a **Bank of Industry and Mine** (székhelye: Teherán [Irán], képviselik: E. Glaser és S. Perrotet ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselek: V. Piessevaux és M. Bishop, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

egyrészt az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 2010/413/KKBP határozat módosításáról szóló, 2012. október 15-i 2012/635/KKBP tanácsi határozat (HL L 282., 58. o.) 1. cikke 8. pontjának a részleges megsemmisítése iránt benyújtott kérelme tárgyában, másrészt pedig a 2012/635 határozat, az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 267/2012/EU rendelet végrehajtásáról szóló, 2012. október 15-i 945/2012/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL L 282., 16. o.), valamint a Tanács 2014. március 14-i levelében közölt határozat megsemmisítése iránt benyújtott kérelme tárgyában, amennyiben e jogi aktusok a felperes nevének az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 2007/140/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. július 26-i 2010/413/KKBP tanácsi határozat (HL L 195., 39. o.; helyesbítés: HL L 197., 19. o.) II. mellékletébe, valamint az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 961/2010/EU rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. március 23-i 267/2012/EU tanácsi rendelet (HL L 88., 1. o.) IX. mellékletébe történő jegyzékbe vételére vonatkoznak,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, I. Pelikánová (előadó) és E. Buttigieg bírák,

hivatalvezető: S. Bukšek Tomac tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2014. szeptember 12-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 A felperes, a Bank of Industry and Mine az iráni állam tulajdonában lévő iráni bank, amelynek az a szerepe, hogy vállalkozások számára a bányászati és ipari szektorban banki szolgáltatásokat nyújtson.
- 2 A jelen ügy azon, az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben nyomásgyakorlás céljából bevezetett korlátozó intézkedésekkel kapcsolatos, amelyek célja, hogy ez utóbbi megszüntesse az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó tevékenységeit és az atomfegyverek célba juttatására szolgáló rendszerek fejlesztését (a továbbiakban: az atomfegyverek elterjedése).
- 3 2010. július 26-án az Európai Unió Tanácsa elfogadta az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 2007/140/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló 2010/413/KKBP határozatot (HL L 195., 39. o.; helyesbítés: HL L 197., 19. o.). E határozat II. melléklete felsorolja azon – az I. mellékletben említett, az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa által meghatározottaktól eltérő – személyeket és szervezeteket, akik, illetve amelyek pénzeszközeit befagyasztották.
- 4 2012. január 23-án a Tanács elfogadta a 2012/413 határozat módosításáról szóló 2012/35/KKBP határozatot (HL L 19., 22. o.). E határozat 1. cikkének 7. pontja vezette be a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdése c) pontjának új rendelkezését, amely előírja a pénzeszközök befagyasztását „az I. mellékletben nem szereplő egyéb személyek és szervezetek [tekintetében], akik támogatást nyújtanak az iráni kormánynak, és az azokhoz kapcsolódó személyek és szervezetek [tekintetében], akik felsorolását a II. melléklet tartalmazza”.
- 5 2012. március 23-án a Tanács elfogadta az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 961/2010/EU rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 267/2012/EU rendeletet (HL L 88., 1. o.). A 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdése c) pontjának a végrehajtása érdekében e rendelet 23. cikke (2) bekezdésének d) pontja előírja a IX. mellékletében felsorolt azon személyek, szervezetek és szervek pénzeszközeinek a befagyasztását, akik, illetve amelyek úgy minősülnek, mint „azok az egyéb személyek, szervezetek és szervek, akik támogatást, így például anyagi, logisztikai vagy pénzügyi támogatást nyújtanak az iráni kormánynak, valamint az azokhoz kapcsolódó személyek és szervezetek”.
- 6 2012. október 15-én a Tanács elfogadta a 2010/413 határozat módosításáról szóló 2012/635/KKBP határozatot (HL L 282., 58. o.).
- 7 A 2012/635 határozat 1. cikkének 8. pontja módosította a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontját, amely immár érinti „az I. mellékletben nem szereplő azon személyek[et] és szervezetek[et], akik Irán kormánya, illetve a tulajdonában álló, vagy általa ellenőrzött szervezetek részére, vagy velük kapcsolatban álló személyek és szervezetek részére támogatást nyújtanak; ezek felsorolását a II. melléklet tartalmazza”.
- 8 A 2012/635 határozat 2. cikke felvette a felperes nevét a 2010/413 határozat II. mellékletének a jegyzékébe.
- 9 Következésképpen 2012. október 15-én a Tanács elfogadta az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 267/2012 rendelet végrehajtásáról szóló 945/2012/EU végrehajtási rendeletet (HL L 282., 16. o.). A 945/2012 végrehajtási rendelet 1. cikke felvette a felperes nevét a 267/2012 rendelet IX. mellékletébe.

- 10 A 2012/635 határozatban és a 945/2012 végrehajtási rendeletben a következő indokolást hozták fel a felperessel szemben:

„Állami tulajdonban lévő vállalat, amely pénzügyi támogatást nyújt az iráni kormánynak.”

- 11 A 2012/635 határozatot és a 945/2012 végrehajtási rendeletet a felperessel a 2012. október 16-i levélben közlötték, amelyben a Tanács felhívta a felperes figyelmét arra, hogy észrevételeket nyújthat be, valamint felülvizsgálatot kérhet.
- 12 A 2013. január 8-i levélben a felperes vitatta a korlátozó intézkedésekkel érintett szervezetek jegyzékeibe történt felvételét, valamint a Tanácstól a jegyzékbe vétel felülvizsgálatát kérte. A felperes valamennyi azon ügyirat közlését is kérte, amelyek alapján a 2012/635 határozatot és a 945/2012 végrehajtási rendeletet elfogadták.
- 13 A Tanács a 2013. június 10-i levélben válaszolt, amelyhez több dokumentumot csatolt. A Tanács megjelölte, hogy nem rendelkezett a felperesre vonatkozó egyéb dokumentummal vagy információval.
- 14 A Tanács a 2014. március 14-i levélben arról tájékoztatta a felperest, hogy a felülvizsgálatot követően úgy határozott, hogy fenntartja a nevét a 2010/413 határozat II. mellékletében, valamint a 267/2012 rendelet IX. mellékletében szereplő jegyzékben. E tekintetben rámutatott arra, hogy a felperes az iráni állam tulajdonában áll, hogy az iráni kormány következképpen kedvezményezettje volt a felperes által elért nyereségnek, valamint hogy az atomfegyverek elterjedése elleni küzdelem igazolta az említett kormánynak pénzügyi támogatást nyújtó szervezetek pénzeszközeinek a befagyasztását.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 15 A Törvényszék Hivatalához 2013. január 9-én benyújtott keresetlevéllel a felperes előterjesztette a jelen keresetet.
- 16 Mivel módosult a Törvényszék tanácsainak az összetétele, az előadó bírót az első tanácsba osztották be, amelynek következképpen a jelen ügyet kiosztották.
- 17 A felperes a 2014. április 16-i levélben a Tanács 2014. március 14-i levelét követően módosította a kereseti kérelmeit.
- 18 A Törvényszék eljárási szabályzatának 64. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében a Törvényszék a 2014. július 10-i levélben felhívta a feleket, hogy írásban válaszoljanak bizonyos kérdésekre. A Tanács és a felperes 2014. július 27-én, illetve augusztus 15-én benyújtotta válaszait.
- 19 A Törvényszék a felek szóbeli előadásait és az általa írásban és szóban feltett kérdésekre adott válaszait a 2014. szeptember 12-i tárgyaláson hallgatta meg.
- 20 A 2014. augusztus 15-i válaszaiban előadott magyarázatokra tekintettel a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a 2012/635 határozat 1. cikkének 8. pontját, amennyiben e rendelkezés módosította a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontját;
 - semmisítse meg a 2012/635 határozatot, a 945/2012 végrehajtási rendeletet, valamint a 2014. március 14-i levélben közlött határozatot, amennyiben e jogi aktusok a 2010/413 határozat II. mellékletében, valamint a 267/2012 rendelet IX. mellékletében szereplő jegyzékbe történő felvételére vonatkoznak;

– kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

21 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:

- utasítsa el a keresetet;
- kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

- 22 Keresetének alátámasztásának érdekében a felperes hat jogalapra hivatkozik. Az első jogalap a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdése c) pontjának, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdése d) pontjának a jogellenességén alapul. A második jogalap a Tanácsnak a 2012/635 határozat és a 945/2012 végrehajtási rendelet elfogadásával kapcsolatos hatáskörének a hiányán, valamint e végrehajtási rendelet jogalapjának a hiányán alapul. A harmadik jogalap az indokolási kötelezettség, a felperes védelemhez való joga, a Tanácsnak az elfogadott korlátozó intézkedések felülvizsgálatára vonatkozó kötelezettsége, valamint a felperes hatékony bírói jogvédelemhez való joga megsértésén alapul. A negyedik jogalap téves jogalkalmazáson, valamint az iráni kormánynak nyújtott támogatás fogalmát illetően az arányosság elvének a megsértésén alapul. Az ötödik jogalap a tényekkel kapcsolatos értékelési hibán alapul. A hatodik jogalap az arányosság elvének a megsértésén alapul.
- 23 A Tanács vitatja a felperes jogalapjainak a megalapozottságát. Azt állítja továbbá, hogy a kereset több okból elfogadhatatlan.
- 24 A Tanács által emelt elfogadhatatlansági kifogások és a felperes által hivatkozott jogalapok tárgyalását megelőzően meg kell vizsgálni a Törvényszéknek a felperes első kereseti kérelméről való határozathozatallal kapcsolatos hatáskörét.

A Törvényszék hatásköréről

- 25 Első kereseti kérelmével a felperes a 2012/635 határozat 1. cikke 8. pontjának a megsemmisítését kéri, amennyiben e rendelkezés módosította a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontját.
- 26 A 2012/635 határozat 1. cikkének 8. pontja – amennyiben arra a felperes első kereseti kérelme vonatkozik – a következőképpen rendelkezik:

„a [2010/413 határozat] 20. cikk[e] az alábbiak szerint módosul:

- a) a 20. cikk 1b. és 1c. bekezdése [helyesen: (1) bekezdése b) és c) pontja] helyébe a következő szöveg lép:

[...]

- c) az I. mellékletben nem szereplő azon személyek és szervezetek, akik Irán kormánya, illetve a tulajdonában álló, vagy általa ellenőrzött szervezetek részére, vagy velük kapcsolatban álló személyek és szervezetek részére támogatást nyújtanak; ezek felsorolását a II. melléklet tartalmazza.

[...]”

- 27 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontja, valamint a 2012/635 határozat 1. cikkének 8. pontja az EUSZ 29. cikk alapján elfogadott rendelkezések, amely 29. cikk az EUMSZ 275. cikk értelmében a közös kül- és biztonságpolitikára (a továbbiakban: KKBP) vonatkozó rendelkezés. Márpedig az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett EUMSZ 275. cikk második bekezdésének értelmében a Törvényszék kizárólag a Tanács által az EU-Szerződés V. címének 2. fejezete alapján a természetes vagy jogi személyekre vonatkozóan elfogadott korlátozó intézkedéseket előíró határozatok jogszerűségének felülvizsgálatára irányuló, az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében előírt feltételek mellett hozzá benyújtott keresetek tekintetében rendelkezik hatáskörrel. Ahogy a Bíróság megállapította, ami a KKBP-re vonatkozó rendelkezések alapján elfogadott jogi aktusokat illeti, ezen jogi aktusok egyedi jellege nyitja meg az EUMSZ 275. cikk második bekezdésének és az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének megfelelően az uniós bírósághoz való fordulás jogát (lásd analógia útján: 2014. június 4-i Sina Bank kontra Tanács ítélet, T-67/12, EU:T:2014:348, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 28 A 2012/635 határozat 1. cikkének 8. pontja által módosított, a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontjában előírt korlátozó intézkedések általános hatályú intézkedések, mivel objektív módon meghatározott helyzetekre – mint az iráni kormánynak nyújtott támogatással kapcsolatosan –, valamint olyan általánosan és elvontan körülírt személyek kategóriájára alkalmazandók, mint „[...] azon személyek és szervezetek, akik [...] felsorolását a [2010/413 határozat] II. melléklet[e] tartalmazza”. Következésképpen e rendelkezés nem minősíthető az EUMSZ 275. cikk második bekezdésének értelmében vett, „a természetes vagy jogi személyekre vonatkozóan elfogadott korlátozó intézkedéseket előíró határozat[ként]” (lásd analógia útján: Sina Bank kontra Tanács ítélet, fenti 27. pont, EU:T:2014:348, 39. pont).
- 29 Ezt a megoldást nem módosítja az a tény, hogy a felperes nevét átvették a 2010/413 határozat II. mellékletében. Az a körülmény ugyanis, hogy a 2012/635 határozat 1. cikkének 8. pontja által módosított, a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontját alkalmazták a felperesre, nem módosítja az általános hatályú jogi aktuskénti jogi jellegét (lásd analógia útján: Sina Bank kontra Tanács ítélet, fenti 27. pont, EU:T:2014:348, 39. pont).
- 30 A 2012/635 határozat 1. cikke 8. pontjának a megsemmisítésére irányuló kereseti kérelmek – amennyiben a 8. pont módosította a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontját – nem felelnek tehát meg az EUMSZ 275. cikk második bekezdésében előírt, a Törvényszék hatáskörét rendező szabályoknak. Következésképpen el kell utasítani e kérelmeket, mivel azokat az elbírálásukra hatáskörrel nem rendelkező bíróság előtt nyújtották be (lásd analógia útján: Sina Bank kontra Tanács ítélet, fenti 27. pont, EU:T:2014:348, 40. pont).

Az elfogadhatóságról

A 2012/635 határozatot és a 945/2012 végrehajtási rendeletet illetően a keresetindítási határidő tiszteletben tartásáról

- 31 Az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése szerint a megsemmisítés iránti keresetet, az esettől függően, az intézkedés kihirdetésétől vagy a felperessel történő közlésétől, illetve ennek hiányában attól a naptól számított két hónapon belül kell megindítani, amikor arról a felperes tudomást szerzett.
- 32 Az eljárási szabályzat 102. cikkének 2. §-a szerint az eljárási határidők a távolságra tekintettel tíznapos átalány-határidővel meghosszabbodnak.

- 33 Az olyan jogi aktusok esetében, amelyekkel a valamely személyt vagy szervezetet érintő korlátozó intézkedéseket elfogadták vagy fenntartották, a megsemmisítés iránti kereset előterjesztésére nyitva álló határidő a közlés időpontjában kezdődik, amelyre ugyanezen személy vagy szervezet tekintetében sor kell, hogy kerüljön (lásd ebben az értelemben: 2013. április 23-i Gbagbo és társai kontra Tanács ítélet, C-478/11 P–C-482/11 P, EBHT, EU:C:2013:258, 55. és 59. pont).
- 34 A 2010/413 határozat 24. cikkének (3) bekezdése, valamint a 267/2012 rendelet 46. cikkének (3) bekezdése szerint amennyiben az érintett személy vagy szervezet címe ismert, a Tanács az érintett jogi aktusokat közvetlenül közli velük.
- 35 A jelen esetben a Tanács azt állítja, hogy a 2012. október 16-i levelet, amellyel a 2012/635 határozatot és a 945/2012 végrehajtási rendeletet a felperessel közölte, 2012. október 28-án adta át ez utóbbinak. Állítását e levél átvételi elismervényével, valamint az iráni posta internetes oldaláról készített fotóval támasztja alá, amelyeket kérelmére a belga posta küldött át.
- 36 A Tanács következőképpen úgy véli, hogy a két hónap és tíz napos keresetindítási határidő 2013. január 7-én járt le, ami azt vonja maga után, hogy a 2013. január 9-én előterjesztett jelen keresetet határidőn túl terjesztették elő, tehát azt elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.
- 37 A felperes úgy válaszol, hogy a Tanács a 2012. október 16-i levél elküldésekor helytelen utcaszámot jelölt meg, következőképpen pedig az említett levelet 2012. október 28-án az e szám alatt székhellyel rendelkező harmadik szervezetnek adták át. E szervezet a 2012. október 16-i levelet egyszerű levélben küldte el a felperesnek, aki azt 2012. október 31-én kapta meg. Állításainak alátámasztása érdekében a felperes a tárgyaláson bemutatta a 2012. október 16-i levélnek a 2012. október 31-i belső pecséttel ellátott másolatát, valamint az iráni posta igazgatójának a nyilatkozatát azokról a körülményekről, amelyek között a 2012. október 16-i levelet eljuttatták a címzetthez.
- 38 Ilyen körülmények között a felperes úgy véli, hogy a keresetet határidőben terjesztette elő.
- 39 Előjáróban meg kell állapítani, hogy amennyiben a Tanács hivatkozik a keresetlevél elkészítésére, neki kell bizonyítania a 2012. október 16-i levél felperessel való közlésének az időpontját (lásd ebben az értelemben: 1980. június 5-i Belfiore kontra Bizottság ítélet, 108/79, EBHT, EU:C:1980:146, 7. pont).
- 40 E tekintetben a Tanács által bemutatott bizonyítékokból kitűnik, hogy a 2012. október 16-i levelet tértivevénnyel ellátott ajánlott levélben küldték el, a felperesnek a „No. 2817 Firouzeh Tower (above park junction) Valiaar St. Tehran IRAN” címre kézbesítették, és azt aláírás ellenében 2012. október 28-án adták át.
- 41 Ugyanakkor – ahogy arra a felperes hivatkozik – a Tanács által megjelölt cím a házszámot illetően helytelen, mivel a felperes székhelye a Valiaar St. 2917. szám alatt, nem pedig a 2817. szám alatt volt. Továbbá a tértivevény nem teszi lehetővé azon személy vagy szervezet azonosítását, akinek, illetve amelynek az iráni posta a levelet ténylegesen átadta.
- 42 Ezért a Tanácsnak nem sikerült a jogilag megkövetelt módon bizonyítania, hogy a 2012. október 16-i levelet 2012. október 28-án adták át a felperesnek.
- 43 Ilyen körülmények között a fenti 39. pontban kifejtettekre tekintettel a 2012. október 16-i levél közlésének időpontjával kapcsolatos kétség – amely az ezen időpontot igazoló megbízható bizonyíték hiányából fakad – a felperesnek kell hogy kedvezzen. Márpedig a felperes azon állítását, amely szerint az említett levelet csak 2012. október 31-én adták át neki – miután azt valamely harmadik szervezet elküldte neki –, nem cáfolják a Tanács által előadott információk, valamint megerősítik a felperes által a tárgyaláson bemutatott bizonyítékok.

- 44 Ennélfogva a 2012. október 16-i levél felperessel való közlésének az időpontjaként 2012. október 31-ét kell figyelembe venni.
- 45 Következésképpen a 2012/635 határozattal és a 945/2012 végrehajtási rendelettel szembeni keresetindítási határidő 2013. január 10-én járt le, ami azt vonja maga után, hogy a 2013. január 9-én előterjesztett keresetet határidőben terjesztették elő.
- 46 El kell tehát utasítani a Tanács által emelt elfogadhatatlansági kifogást.

A kereset arra alapított elfogadhatatlansági kifogásáról, hogy az annak alátámasztása érdekében felhozott valamennyi jogalap az alapvető jogokhoz kapcsolódó védelmek és biztosítékok felperes általi hivatkozásán alapul

- 47 A Tanács vitatja a kereset elfogadhatóságát és arra hivatkozik, hogy a felperes iráni állami szervezatként nem jogosult hivatkozni az alapvető jogai megsértésére.
- 48 Márpedig meg kell állapítani, hogy amennyiben a Törvényszék a jelen keresetről való határozathozatalra hatáskörrel rendelkezik, e kereset az EUMSZ 275. cikk második bekezdésének a keretébe illeszkedik, és a felperes jogosult a vitatott jogi aktusokban szereplő listára való felvételét az uniós bíróság előtt kifogásolni, mivel a listára vonatkozó e felvétele az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében közvetlenül és személyében érintette (lásd ebben az értelemben: 2013. november 28-i Tanács kontra Manufacturing Support & Procurement Kala Naft ítélet, C-348/12 P, EBHT, EU:C:2013:776, 50. pont).
- 49 Következésképpen nem a kereset és nem is valamely jogalap elfogadhatóságára vonatkozik, hanem a jogvita érdemét érinti az az érvelés, hogy a felperes hivatkozhat-e az alapvető jogokhoz kapcsolódó védelmekre és biztosítékokra (lásd ebben az értelemben: Tanács kontra Manufacturing Support & Procurement Kala Naft ítélet, fenti 48. pont, EU:C:2013:776, 51. pont).
- 50 Következésképpen a Tanács által emelt elfogadhatatlansági kifogást megalapozatlanként el kell utasítani. Ezen elutasítás nem akadályozza – a Tanács által felhozott védekezési jogalapra tekintettel – a felperesnek az alapvető jogokhoz kapcsolódó védelmekre és biztosítékokra való hivatkozással kapcsolatos jogosultságának az alábbi 53–58. pontban végrehajtott vizsgálatát.

Az ügy érdeméről

- 51 Elöljáróban meg kell vizsgálni a felperesnek az alapvető jogokhoz kapcsolódó védelmekre és biztosítékokra való hivatkozással kapcsolatos, a Tanács által vitatott jogosultságát.
- 52 Ezt követően a felperes érvelésének a tagolására tekintettel az első és a negyedik jogalapot együttesen kell megvizsgálni, amelyek egyrészt a felperes tekintetében alkalmazott kritériumot előíró rendelkezések jogszerűségére, másrészt pedig azok értelmezésére vonatkoznak, tekintettel arra, hogy a két kérdés szorosan kapcsolódik egymáshoz. A többi jogalap a fenti 22. pontban bemutatott sorrendben kerül megvizsgálásra.

A felperesnek az alapvető jogokhoz kapcsolódó védelmekre és biztosítékokra való hivatkozásának a jogosultságáról

- 53 Az ítélezési gyakorlat szerint sem az Európai Unió Alapjogi Chartája, sem az elsődleges uniós jog nem tartalmaz olyan rendelkezéseket, amelyek az államokhoz tartozó jogi személyeket kizárják az alapvető jogok védelméből. Épp ellenkezőleg, az említett Chartának a felperes által hivatkozott jogalapok vonatkozásában releváns rendelkezései, és különösen a 17., 41. és 47. cikke „[m]indenki” jogait

biztosítja, amely megfogalmazás a jogi személyeket, így a felperest is magában foglalja (2013. szeptember 6-i Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, T-35/10 és T-7/11, EBHT, EU:T:2013:397, 65. pont).

- 54 A Tanács mindazonáltal ebben az összefüggésben az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt egyezmény (a továbbiakban: EJEE) 34. cikkére hivatkozik, amely szerint nem fogadhatók el a kormányzati szervezetek által az Emberi Jogok Európai Bírósága elé terjesztett kérelmek.
- 55 Márpedig, egyrészt az EJEE 34. cikke olyan eljárásjogi rendelkezés, amely az uniós bíróság előtti eljárásokban nem alkalmazandó. Másrészt az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata szerint e rendelkezés célja annak elkerülése, hogy az EJEE-ben részes állam egyidejűleg felperes és alperes is legyen az említett bíróság előtt (lásd ebben az értelemben: EJEB, az Iráni Iszlám Köztársaság Hajózási Társasága kontra Törökország ítélet, 2007. december 13., Ítéletek és Határozatok Tára, 2007-V., 81. §). Ez az érvelés a jelen esetben nem alkalmazható (Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, fenti 53. pont, EU:T:2013:397, 67. pont).
- 56 A Tanács arra is hivatkozik, hogy az általa hivatkozott szabálynak az az indoka, hogy a saját területén az alapvető jogok tiszteletben tartásának az állam a biztosítója, azonban e jogok nem illetik meg.
- 57 Mindazonáltal, akár azt is feltételezve, hogy ez az igazolás alkalmazható valamely belföldi tényállás esetében, annak a körülménynek, amely szerint a saját területén az alapvető jogok tiszteletben tartásának az állam a biztosítója, nincs jelentősége azon jogok terjedelmét illetően, amelyek az ugyanezen államhoz tartozó intézménynek minősülő jogi személyeket a harmadik államok területén megilletik (Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, fenti 53. pont, EU:T:2013:397, 69. pont).
- 58 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy az uniós jog nem tartalmaz olyan szabályt, amely megakadályozná, hogy a harmadik államokhoz tartozó intézménynek minősülő jogi személyek a saját érdekükben az alapvető jogokhoz kapcsolódó védelmekre és biztosítékokra hivatkozzanak. Következésképpen még annak a feltételezésével is, hogy a felperes állami szervezetként az iráni államhoz tartozó intézmény, az uniós bíróság előtt hivatkozhat ugyanezekre a jogokra, amennyiben ezek a jogok összeegyeztethetők a jogi személyi minőségével (lásd ebben az értelemben: Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, fenti 53. pont, EU:T:2013:397, 70. pont).

A 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdése c) pontjának és a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdése d) pontjának a jogellenességére, valamint téves jogalkalmazásra és az iráni kormánynak nyújtott támogatás fogalmát illetően az arányosság elvének a megsértésére alapított első és negyedik jogalapról

- 59 A felperes az első jogalap keretében azt állítja, hogy azok a rendelkezések, amelyeken az őt érintő korlátozó intézkedések alapulnak – nevezetesen egyrészt a 2012/35 határozattal és a 2012/635 határozattal módosított, a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontja, másrészt pedig a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének d) pontja –, sértik az arányosság és a jogbiztonság elvét, valamint a tulajdonhoz való jogot, amennyiben meghatározatlan, homályos és érthetetlen kritériumokat alkalmaznak azon személyek és szervezetek meghatározásához, akiket, illetve amelyeket a korlátozó intézkedések érinthetnek.
- 60 Először is ugyanis a 2012/35 határozattal és a 2012/635 határozattal módosított, a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontjában, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének d) pontjában előírt „támogatás[...] [...] az iráni kormánynak” kritériuma (a továbbiakban: vitatott kritérium) túlságosan homályos.

- 61 Másodszor ugyanez a megállapítás alkalmazandó az ugyanezekben a rendelkezésekben alkalmazott „kapcsolatban állás” fogalmára.
- 62 Harmadszor a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdése c) pontjának a rendelkezése az iráni kormánytól eltérő szervezeteknek nyújtott támogatás fogalmát illetően érthetetlen.
- 63 Következésképpen a felperes szerint a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontja, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének d) pontja túlságosan homályos, ami azt vonja maga után, hogy azok jogellenesek, tehát azokat az EUMSZ 277. cikk értelmében rá nézve alkalmazhatatlannak kell nyilvánítani.
- 64 A negyedik jogalap keretében a felperes kifejti, hogy a vitatott kritérium – jogszerűségének feltételezésével – kizárólag arra az esetre vonatkozik, amikor a kérdéses személy vagy szervezet az atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos tevékenységekhez kötődő meghatározott segítséget nyújt. Ezért az említett fogalomnak kizárólag vagy az atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos tevékenységek közvetlen támogatására, vagy pedig az iráni nukleáris program végrehajtásában a kormány támogatására kellene vonatkoznia.
- 65 A felperes e tekintetben hivatkozik a kérdéses korlátozó intézkedéseket megalapozó célokra, amelyek szerinte kizárólag az atomfegyverek elterjedésének a megakadályozására, nem pedig az említett elterjedéstől idegen területekre történő khatásra irányulnak.
- 66 A felperes ebből arra következtet, hogy a Tanács tévesen alkalmazta a jogot, és megsértette az arányosság elvét, mivel a vitatott kritérium ellentétes értelmezését vette figyelembe. A felperes pontosítja, hogy ez az értelmezés a Tanácsnak túlzott és önkényes jogkört biztosított, ami lehetővé tette számára többek között azt, hogy az iráni kormány tulajdonában álló vagy ez utóbbival kapcsolatokat ápoló valamennyi szervezet pénzeszközét befagyassza.
- 67 A Tanács egyrészt azt állítja, hogy az első és a negyedik jogalap az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontja értelmében elfogadhatatlan. E jogalapok ugyanis ellentmondásosak, mivel a felperes egyszerre hivatkozik a vitatott kritérium homályos jellegére, és állítja azt, hogy ugyanezen kritérium csak az atomfegyverek elterjedéséhez kapcsolódó támogatásra vonatkozik.
- 68 Továbbá a Tanács vitatja a felperes érveinek a megalapozottságát.
- 69 Elöljáróban el kell utasítani a Tanács által emelt elfogadhatatlansági kifogást. Egyrészt ugyanis a felperes beadványainak az olvasatából kitűnik, hogy a negyedik jogalapot arra az esetre terjesztette elő, ha a Törvényszék elutasítja az elsőt. Másrészt a Tanácsnak a beadványaiban lehetősége volt a két jogalapra válaszolni, a Törvényszéknek pedig szintén lehetősége van azok megalapozottságának az értékelésére.
- 70 Ami az ügy érdemét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a legutóbb a 2012/635 határozattal módosított, a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontja előírja, hogy be kell fagyasztani valamennyi pénzeszközét és gazdasági erőforrását „az I. mellékletben nem szereplő azon személyek[nek] és szervezetek[nek], akik Irán kormánya, illetve a tulajdonában álló, vagy általa ellenőrzött szervezetek részére, vagy velük kapcsolatban álló személyek és szervezetek részére támogatást nyújtanak; ezek felsorolását a II. melléklet tartalmazza”. A 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének d) pontja hivatkozik „azok[ra] az egyéb személyek[re], szervezetek[re] és szervek[re], akik támogatást, így például anyagi, logisztikai vagy pénzügyi támogatást nyújtanak az iráni kormánynak, valamint az azokhoz kapcsolódó személyek[re] és szervezetek[re]”.
- 71 Ami a felperest illeti, a Tanács a megtámadott jogi aktusok indokolásában úgy azonosította, hogy „[á]llami tulajdonban lévő vállalat, amely pénzügyi támogatást nyújt az iráni kormánynak.”

- 72 Ez az indokolás azt vonja maga után, hogy először is hatástalanként el kell utasítani a felperesnek a „kapcsolatban állás” fogalmának állítólagosan homályos jellegére, valamint az iráni kormánytól eltérő szervezeteknek nyújtott támogatás fogalmát illetően a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdése c) pontjának állítólagos érthetlenségére alapított érveit (lásd: fenti 61. és 62. pont). Az előző pontban felidézett indokolásból ugyanis egyértelműen kitűnik, hogy a Tanács szerint a felperes közvetlenül az iráni kormánynak nyújt segítséget vagy támogatást, és nem az iráni kormánytól eltérő szervezetekkel „áll kapcsolatban” vagy nyújt támogatást azoknak. Ilyen körülmények között még annak a feltételezésével is, hogy a felperesnek a „kapcsolatban állás” fogalmára, valamint az iráni kormánytól eltérő szervezeteknek nyújtott támogatás esetére vonatkozó érvei megalapozottak, azok nem igazolják a megtámadott jogi aktusok megsemmisítését, amennyiben a felperes jegyzékbe vétele érintett.
- 73 Következésképpen kizárólag a vitatott kritérium állítólagosan homályos jellegére vonatkozó érveket kell megvizsgálni, és e kritérium értelmezését kell figyelembe venni.
- 74 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az uniós bíróságoknak a Szerződés alapján biztosított hatáskörüknek megfelelően biztosítaniuk kell valamennyi uniós jogi aktus jogszerűségének az uniós jogrend szerves részét képező alapvető jogokra tekintettel történő, főszabály szerint teljes felülvizsgálatát. E követelményt az EUMSZ 275. cikk második bekezdése kifejezetten tartalmazza (lásd: 2013. november 28-i Tanács kontra Fulmen és Mahmoudian ítélet, C-280/12 P, EBHT, EU:C:2013:775, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Tanács kontra Manufacturing Support & Procurement Kala Naft ítélet, fenti 48. pont, EU:C:2013:776, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 75 Ugyanakkor a Tanács a jogi kritériumok általános és elvont meghatározását, valamint a korlátozó intézkedések elfogadásának a módjait illetően széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik. Következésképpen az e kritériumokat és e módokat meghatározó olyan általános hatályú szabályok, mint a 2010/413 határozat és a 267/2012 rendelet rendelkezései – amelyek előírják a vitatott kritériumot és amelyekre az első és a negyedik jogalap vonatkozik – olyan korlátozott felülvizsgálat tárgyát képezik, amely az eljárási és indokolási szabályok betartásának, a tények tényleges hitelességének, valamint a tények értékelésében rejlő nyilvánvaló hiba és hatáskörrel való visszaélés hiányának az ellenőrzésére korlátozódik. E korlátozott felülvizsgálat alkalmazandó különösen azon célszerűségi megfontolások mérlegelésére, amelyeken a korlátozó intézkedések alapulnak (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2009. július 9-i Melli Bank kontra Tanács ítélet, T-246/08 és T-332/08, EBHT, EU:T:2009:266, 44. és 45. pont; 2009. október 14-i Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, T-390/08, EBHT, EU:T:2009:401, 35. és 36. pont).
- 76 El kell ismerni, hogy a vitatott kritérium nagyon tág megfogalmazásával mérlegelési jogkört ruház a Tanácsra. Mindazonáltal a felperes állításaival ellentétben e jogkör összeegyeztethető az arányosság és a jogbiztonság elvével, valamint a tulajdonhoz való jogával, és nem ruház a Tanácsra túlzott vagy önkényes jogkört.
- 77 Először is ugyanis, a jogbiztonság elve, amely az uniós jog általános elvei közé tartozik, különösen azt követeli meg, hogy a jogi rendelkezések egyértelműek, pontosak és hatásaikat illetően előreláthatóak legyenek, különösen olyankor, amikor a magánszemélyekre és a vállalkozásokra nézve kedvezőtlen következményeik lehetnek (2008. november 18-i Förster-ítélet, C-158/07, EBHT, EU:C:2008:630, 67. pont), kétségtelenül alkalmazandó az alapügyben szóban forgóhoz hasonló olyan korlátozó intézkedésekre, amelyek súlyos kihatással vannak az érintett személyek és szervezetek jogaira és szabadságaira (lásd ebben az értelemben: 2014. július 16-i National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, T-578/12, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 112., 113., 116. és 117. pont).
- 78 Másodszor a vitatott kritérium olyan jogi keretbe illeszkedik, amelyet egyértelműen behatárolnak az Iránnal szembeni korlátozó intézkedéseket előíró szabályozás által követett célok. E tekintetben a 2012/35 határozat (13) preambulumbekkezdése – amely határozat beillesztette e kritériumot a 2010/413 határozat 20. cikkének (1) bekezdésébe – kifejezetten pontosítja, hogy a pénzeszközök

befagyasztását alkalmazni kell olyan személyekre és szervezetekre, „akik vagy amelyek az iráni kormány támogatása révén lehetővé teszik az iráni kormánynak az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó tevékenységek végzését [helyesen: az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó tevékenységek végzését vagy az atomfegyverek célba juttatására szolgáló rendszerek fejlesztését], különösen az iráni kormánynak pénzügyi, logisztikai vagy anyagi támogatást nyújtó személyekre és szervezetekre”. A 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének d) pontja azt is kimondja, hogy e támogatás lehet „anyagi, logisztikai vagy pénzügyi” (National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 118. pont).

- 79 A vitatott kritérium tehát nem az iráni kormány támogatásának valamennyi formájára, hanem a támogatás azon formáira vonatkozik, amelyek mennyiségi vagy minőségi jelentőségüknél fogva hozzájárulnak Iránban az atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos tevékenységek folytatásához. Az iráni kormánnyal szembeni nyomásgyakorlás céljával összefüggésben – hogy ez utóbbi megszüntesse az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó tevékenységét – az uniós bíróság felülvizsgálata alatt értelmezett vitatott kritérium ezért objektív módon meghatározza azon személyek és szervezetek körülhatárolt kategóriáját, akik, illetve amelyek a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések tárgyát képezhetik (National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 119. pont).
- 80 A pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések fenti 79. pontban említett célkitűzésének a fényében ugyanis a vitatott kritériumból kétségtelenül kitűnik, hogy az célzott és szelektív módon vonatkozik az érintett személy vagy szervezet saját tevékenységeire, amelyek még akkor is, ha mint olyanok semmilyen közvetlen vagy közvetett kapcsolatban nem állnak az atomfegyverek elterjedésével, elősegíthetik utóbbit úgy, hogy az iráni kormánynak az atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos tevékenységek folytatását lehetővé tévő erőforrásokat vagy anyagi, pénzügyi vagy logisztikai segítséget nyújtanak (National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 120. pont).
- 81 E megállapítás egyébiránt azt vonja maga után, hogy el kell utasítani a felperes által a negyedik jogalap keretében bemutatott azon érvelést, amely szerint a vitatott kritérium kizárólag vagy az atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos tevékenységek közvetlen támogatására, vagy pedig az iráni nukleáris program végrehajtásában a kormány támogatására vonatkozhat.
- 82 E tekintetben a felperes összetéveszti a jelen esetben kizárólagosan releváns vitatott kritériumot a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontjában kifejtett, „Irán atomfegyverek terjesztésének veszélyével járó tevékenységei[hez] vagy atomfegyverek hordozóeszközeinek fejlesztésé[hez] [...] támogatás[...]” nyújtására vonatkozó azon kritériummal, amely bizonyos fokú kapcsolódást jelent Irán nukleáris tevékenységeivel (lásd ebben az értelemben: National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 139. pont).
- 83 Ahogy az ugyanis a fenti 78. pontban megállapításra került, a vitatott kritériumot illetően a 2012/35 határozat (13) preambulumbekzdéséből kifejezetten kitűnik, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedéseket kell alkalmazni azon személyekre és szervezetekre, akik, illetve amelyek az iráni kormány támogatása révén lehetővé teszik az iráni kormánynak az atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos tevékenységek folytatását. Az iráni kormány számára történő támogatásnyújtás, valamint az atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos tevékenységek folytatása közötti kapcsolat fennállását így az alkalmazandó szabályozás kifejezetten előírja, mivel a vitatott kritérium célja az, hogy megfossza az iráni kormányt bevételi forrásaitól azért, hogy elegendő pénzügyi forrás hiányában az atomfegyverek elterjedését célzó programja fejlesztésének a befejezésére kényszerítse (lásd: National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 140. pont).

- 84 Ezért a felperes állításával ellentétben a vitatott kritérium alkalmazható valamennyi olyan szervezetre, amely különösen pénzügyi segítség formájában támogatást nyújt az iráni kormánynak. Ellenben a vitatott kritérium nem vonatkozik az iráni kormány tulajdonában álló vagy ez utóbbival kapcsolatokat ápoló valamennyi szervezetre, sőt valamennyi iráni adófizetőre sem.
- 85 Harmadszor emlékeztetni kell arra, hogy a vitatott kritérium által a Tanácsra ruházott mérlegelési jogkört ellensúlyozza az ítélkezési gyakorlat által biztosított indokolási kötelezettség és megerősített eljárási jogok (National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 122. pont; lásd szintén analógia útján: 1991. november 21-i Technische Universität München ítélet, C-269/90, EBHT, EU:C:1991:438, 14. pont; 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EBHT, EU:C:2013:518, 114. pont).
- 86 A jelen esetben a felperes a harmadik jogalap keretében vitatja, hogy a Tanács biztosította-e garanciákat, és a Törvényszék a felperes ezzel kapcsolatos érvelésének a megalapozottságát az alábbi 121–169. pontban vizsgálja majd meg.
- 87 A fenti 74–85. pontban kifejtettekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a vitatott kritérium korlátozza a Tanács mérlegelési jogkörét azáltal, hogy objektív kritériumokat állít fel, valamint biztosítja az uniós jog által megkövetelt mértékű előreláthatóságot (National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 123. pont; lásd szintén analógia útján: 2008. május 22-i Evonik Degussa kontra Bizottság ítélet, C-266/06 P, EU:C:2008:295, 58. pont).
- 88 Következésképpen az említett kritérium összeegyeztethető a jogbiztonság elvével, és nem tekinthető önkényesnek.
- 89 Egyébiránt mivel a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedéseknek a vitatott kritérium alapján történt elfogadását a 2010/413 határozat és a 267/2012 rendelet releváns rendelkezései előírják, a tulajdonhoz való jognak az e kritérium alkalmazásából eredő megsértése összeegyeztethető az Alapjogi Charta 52. cikke (1) bekezdése rendelkezésének, amely kimondja, hogy az említett Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak a törvény által korlátozható (National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 124. pont).
- 90 Továbbá az ítélkezési gyakorlat szerint az uniós jog általános elvei közé tartozó arányosság elvéből az következik, hogy valamely gazdasági tevékenység tilalmának jogszerűsége annak a feltételnek van alárendelve, hogy a tiltó intézkedésnek a szóban forgó szabályozás által követett jogszerű célkitűzés elérésére alkalmasnak és ahhoz szükségesnek kell lennie, beleértve, hogy amennyiben több megfelelő intézkedés kínálkozik, a kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni, és az okozott hátrányok a tekintetbe vett célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (lásd: Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, fenti 53. pont, EU:T:2013:397, 179. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 91 A jelen esetben tekintettel a nemzetközi béke és biztonság fenntartásának elsődleges jelentőségére, a Tanács mérlegelési jogköre határainak a túllépése nélkül vélhette úgy, hogy a tulajdonhoz való jognak a vitatott kritérium alkalmazásából eredő megsértése alkalmas és szükséges volt az iráni kormánnyal szemben nyomásgyakorláshoz azért, hogy ez utóbbi megszüntesse az atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos tevékenységeit (lásd analógia útján: 2012. március 13-i Melli Bank kontra Tanács ítélet, C-380/09 P, EBHT, EU:C:2012:137, 61. pont).
- 92 Következésképpen a fenti 76–84. pontban értelmezett vitatott kritérium összeegyeztethető az arányosság elvével, és nem ruház a Tanácsra túlzott jogkört.
- 93 A fentiek összességére tekintettel az első jogalapot mint részben hatástalant és részben megalapozatlant, a negyedik jogalapot pedig mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Tanácsnak a 2012/635 határozat és a 945/2012 végrehajtási rendelet elfogadásával kapcsolatos hatáskörének a hiányára, valamint a 945/2012 végrehajtási rendelet jogalapjának a hiányára alapított második jogalapról

- 94 A felperes azt állítja, hogy a Tanács a 2012/635 határozat és a 945/2012 végrehajtási rendelet elfogadására nem rendelkezett hatáskörrel. E tekintetben emlékeztet arra, hogy az EUMSZ 215. cikk (1) bekezdésének értelmében a Tanács az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője és a Bizottság által előterjesztett közös javaslat alapján korlátozó intézkedéseket fogadhat el.
- 95 Márpedig a jelen esetben először is, a 2012/635 határozatot a Tanács önállóan eljárva fogadta el, ezért az EUMSZ 215. cikk (1) bekezdésében előírt követelményt nem tartották tiszteletben. Ebben az összefüggésben az EUMSZ 215. cikk semmilyen különbségtételt nem ír elő a KKBP keretében elfogadott intézkedések és egyéb intézkedések között, tehát alkalmazandó az EUSZ 29. cikk alapján elfogadott olyan határozatokra, mint a 2012/635 határozat.
- 96 Másodszor mivel a 945/2012 végrehajtási rendelet a 2012/635 határozatot hajtja végre, előbbi nem rendelkezik jogalappal, valamint azt hatáskör hiányában fogadták el.
- 97 Harmadszor a 267/2012 rendelet 46. cikkének (2) bekezdése ellentétes az EUMSZ 215. cikk (1) bekezdésével, amennyiben az az önállóan eljáró Tanácsra ruházza az azon személyek, szervezetek és szervek jegyzékét tartalmazó IX. melléklet módosítására vonatkozó hatáskört, akiknek, illetve amelyeknek korlátozó intézkedések hatálya alatt kell állniuk. Következésképpen a 267/2012 rendelet 46. cikkének (2) bekezdését az EUMSZ 277. cikknek megfelelően a felperesre alkalmazhatatlannak kellene nyilvánítani, ami véleménye szerint azt vonja maga után, hogy az annak alapján elfogadott 945/2012 végrehajtási rendeletnek nincs jogalapja, és azt szintén emiatt hatáskör hiányában fogadták el.
- 98 A Tanács vitatja a felperes érveinek a megalapozottságát.

– A 2012/635 határozat elfogadásának módjairól

- 99 Ami a 2012/635 határozatot illeti, meg kell állapítani a Tanácshoz hasonlóan, hogy az nem az EUMSZ 215. cikken, hanem kizárólag az EUSZ 29. cikken alapul, amely az EU-Szerződés KKBP-re vonatkozó V. címének a 2. fejezetében szerepel, és amely felhatalmazza a Tanácsot arra, hogy önállóan járjon el az ott említett határozatok elfogadása érdekében.
- 100 E tekintetben az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdése szerint „[a]mennyiben az Európai Unióról szóló szerződés V. címének 2. fejezete alapján elfogadott valamely határozat úgy rendelkezik, a Tanács az (1) bekezdésben említett eljárásnak megfelelően egyes természetes és jogi személyekkel, csoportokkal vagy nem állami, illetve államisággal nem rendelkező entitásokkal szemben korlátozó intézkedéseket állapíthat meg.”
- 101 Ezért az olyan határozat előzetes elfogadása az EU-Szerződés V. címe 2. fejezetének megfelelően, mint a jelen esetben az EUSZ 29. cikk értelmében elfogadott 2012/635 határozat, annak a szükséges feltétele, hogy a Tanács az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdése által ráruházott hatáskörök értelmében korlátozó intézkedéseket fogadhasson el. Mindazonáltal e megállapítás nem vonja maga után azt, hogy a 2012/635 határozathoz hasonló határozat elfogadása az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdésében előírt eljárási követelmények – nem pedig a maga az EUSZ 29. cikk által előírt követelmények – hatálya alá tartozzon.
- 102 Ilyen körülmények között el kell utasítani a felperes első érvét, mivel a Tanács az EUSZ 29. cikk értelmében hatáskörrel rendelkezik arra, hogy önállóan elfogadjon a 2012/635 határozatot.

- 103 Következésképpen a felperes második érvét is el kell utasítani, amely azon a téves előfeltevésen alapul, amely szerint a Tanács a 2012/635 határozat elfogadására nem rendelkezett hatáskörrel.
- A 267/2012 rendelet 46. cikke (2) bekezdésének az EUMSZ 215. cikkel való összeegyeztethetőségéről
- 104 A Tanács azt állítja, hogy a 267/2012 rendelet 46. cikkének (2) bekezdését – amely felhatalmazza az azon személyek, szervezetek és szervek jegyzékét tartalmazó ugyanazon rendelet IX. mellékletének a módosítására, akiknek, illetve amelyeknek korlátozó intézkedések hatálya alatt kell állniuk – az EUMSZ 291. cikk (2) bekezdése alapján fogadta el, amely szerint „[h]a valamely kötelező erejű uniós jogi aktus végrehajtásának egységes feltételek szerint kell történnie, az ilyen jogi aktus végrehajtási hatásköröket ruház a Bizottságra, illetve különleges és kellően indokolt esetekben, valamint az [EUSZ] 24. és [EUSZ] 26. cikk[...]-ben előírt esetekben a Tanácsra.”
- 105 E tekintetben előjáróban meg kell jegyezni, hogy sem az EUMSZ 215. cikkel, sem pedig az elsődleges jog egyetlen más rendelkezésével nem ellentétes az, ha az EUMSZ 215. cikk alapján elfogadott rendelet az EUMSZ 291. cikk (2) bekezdésében meghatározott feltételek mellett végrehajtási hatásköröket ruház a Bizottságra vagy a Tanácsra, amikor az e rendelet által előírt bizonyos korlátozó intézkedések végrehajtásának egységes feltételek szerint kell történnie. Különösen, az EUMSZ 215. cikkből nem tűnik ki, hogy az egyedi korlátozó intézkedéseket az EUMSZ 215. cikk (1) bekezdésében előírt eljárás szerint kell elfogadni. Következésképpen a végrehajtási hatáskörök átruházására vonatkozó lehetőséget korlátozó minden utalás hiányában az EUMSZ 291. cikk (2) bekezdése rendelkezéseinek alkalmazása az EUMSZ 215. cikken alapuló korlátozó intézkedések tárgyában nem vethető el (National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 54. pont).
- 106 Továbbá az EUMSZ 215. cikk (1) bekezdésében előírt eljárás – amelyben a Tanács az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője és a Bizottság által előterjesztett közös javaslat alapján határoz – az egyszerű végrehajtási intézkedések elfogadása érdekében alkalmatlannak mutakozhat. Ellenben az EUMSZ 291. cikk (2) bekezdése olyan hatékonyabb végrehajtási eljárás előírását teszi lehetővé, amely a végrehajtandó intézkedés típusához és valamennyi intézmény cselekvési képességéhez igazodik. Ezért azok a megfontolások, amelyek az EUM-Szerződés megalkotóit arra vezették, hogy engedélyezzék az EUMSZ 291. cikk (2) bekezdésében a végrehajtási hatáskörök átruházását, érvényesek mind az EUMSZ 215. cikken alapuló jogi aktusok végrehajtása, mind pedig az egyéb kötelező erejű jogi aktusok végrehajtása tekintetében (National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 55. pont).
- 107 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Tanácsnak jogában állt végrehajtási hatásköröket előírni az EUMSZ 291. cikk (2) bekezdése rendelkezéseinek megfelelően a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó olyan egyedi intézkedések elfogadásához, amelyek a 267/2012 rendelet 23. cikkének (2) bekezdését hajtják végre (National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 56. pont).
- 108 Mindamellet még ellenőrizni kell, hogy a Tanács betartotta-e az EUMSZ 291. cikk (2) bekezdésében foglalt feltételeket, amikor a kérdéses végrehajtási hatásköröket a Bizottság helyett inkább magának tartotta fenn.
- 109 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az olyan rendeleteknek – mint a 267/2012 rendelet –, amelyek az EUMSZ 215. cikk alapján korlátozó intézkedéseket írnak elő, az a céljuk, hogy a KKBP keretében az EUSZ 29. cikk alapján elfogadott határozatokat az EUM-Szerződés hatályának keretében hajtsák végre. Következésképpen a 267/2012 rendelet a KKBP céljainak követésébe és uniós fellépéseinek a végrehajtásába illeszkedik (lásd ebben az értelemben: National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 60. pont).

- 110 Különösen a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének értelmében elfogadott korlátozó intézkedések – amelyek célja az Iráni Iszlám Köztársasággal szembeni nyomásgyakorlás azért, hogy ez utóbbi megszüntesse az atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos tevékenységét – céljuk, jellegük és tárgyuk miatt szorosabban kapcsolódnak a KKBP végrehajtásához, mint az EUM-Szerződés által az Unióra ruházott hatáskörök gyakorlásához (lásd ebben az értelemben: National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 66. és 67. pont).
- 111 Márpedig az EU-Szerződés keretében az EUSZ 24. cikk (1) bekezdésének második albekezdése, az EUSZ 29. cikk és az EUSZ 31. cikk (1) bekezdése együttes értelmezéséből kitűnik, hogy a Tanács feladata általában a KKBP területén a döntéshozatali jogkör gyakorlása úgy, hogy egyhangúlag határoz (lásd ebben az értelemben: 2012. július 19-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-130/10, EBHT, EU:C:2012:472, 47. pont).
- 112 Különösen a Tanács határoz – önállóan eljárva – valamely személy vagy szervezet nevének a 2010/413 határozat II. mellékletébe történő jegyzékbe vételéről. Márpedig pontosan ezt a jegyzékbe vételt hajtja végre az EUM-Szerződés hatályának keretében a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedésnek a 267/2012 rendelet 23. cikkének (2) bekezdése alapján történő elfogadása.
- 113 Ilyen körülmények között tekintettel a 267/2012 rendelet 23. cikkének (2) bekezdése értelmében elfogadott intézkedések sajátosságára, a 2010/413 határozat II. mellékletében szereplő jegyzék, valamint a 267/2012 rendelet IX. mellékletében szereplő jegyzék közötti koherencia biztosításának a szükségességére, valamint arra, hogy a Bizottságnak nincs hozzáférése a tagállami hírszerző szolgálatok adataihoz – amelyek szükségesnek mutatkozhatnak az említett intézkedések végrehajtásához –, a Tanács joggal vélhette úgy, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó, a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének végrehajtása az EUMSZ 291. cikk (2) bekezdésének értelmében vett különleges esetnek minősül, következésképpen pedig jogában állt az annak végrehajtására vonatkozó hatáskör fenntartása az említett rendelet 46. cikkének (2) bekezdésében (lásd ebben az értelemben: National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 68–73. pont).
- 114 Azt a kérdést illetően, hogy a különleges eset fennállása megfelelően igazolt-e, meg kell jegyezni, hogy a Tanács a 267/2012 rendeletben nem nyilvánította ki kifejezetten, hogy a fenti 113. pontban összefoglalt indokok miatt fenntartja a végrehajtási hatáskört. Ugyanakkor azonban a 267/2012 rendelet 46. cikkének (2) bekezdésében a végrehajtás Tanács javára történő fenntartásának az igazolása az EU-Szerződés és az EUM-Szerződés pénzeszközök befagyasztása tárgyában releváns rendelkezései taglalásának az összefüggésében az említett rendelet preambulumbekezdéseinek és rendelkezéseinek az együttes olvasatából kitűnik (National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 77. pont).
- 115 Először is ugyanis a Tanács a 267/2012 rendelet (28) preambulumbekezdésében kifejezetten hivatkozott hatáskörének a gyakorlására a „[pénzeszközök] befagyasztás[ára] [vonatkozó] intézkedés[e][k] [hatálya alá tartozó] személyek jegyzékbe vétel[é]nek” tárgyában, valamint a saját eljárására – az érintett személyektől kapott észrevételek vagy új bizonyítékok függvényében – a jegyzékbe vételre vonatkozó határozatokkal kapcsolatos felülvizsgálati eljárás keretében (National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 78. pont).
- 116 Másodszor a 267/2012 rendelet (14) preambulumbekezdésével együttesen értelmezett ugyanezen rendelet 23. cikke (2) bekezdésének rendelkezései lehetővé teszik annak a megértését, hogy a személyek vagy szervezetek tekintetében a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések végrehajtása sokkal inkább a Tanács KKBP keretében fennálló cselekvési területének, mint az EUM-Szerződés körében általában elfogadott gazdasági jellegű intézkedéseknek a hatálya alá tartozik (National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 79. és 80. pont).

- 117 Harmadszor a 2010/413 határozat értelmében elfogadott korlátozó intézkedések és a 267/2012 rendelet értelmében elfogadott korlátozó intézkedések közötti párhuzamosságot a 267/2012 rendelet (11) és azt követő preambulumbekszedései fejtik ki, amelyekből kitűnik, hogy a 2010/413 határozatnak a 2012/35 határozattal bevezetett módosításait az említett rendelet hajtja végre. Hasonlóképpen a 2010/413 határozat II. mellékletében szereplő jegyzék, valamint a 267/2012 rendelet IX. mellékletében szereplő jegyzék közötti koherencia biztosításának a szükségessége az említett IX. mellékletet módosító végrehajtási rendeletek preambulumbekszedéseinek, különösen pedig a 945/2012 végrehajtási rendelet (2) preambulumbekszedésének olvasatából tűnik ki, amely kifejezetten hivatkozik a 2012/635 határozatra (National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 81. pont).
- 118 Ilyen feltételek mellett azok a különös indokok, amelyek a 267/2012 rendelet 46. cikkének (2) bekezdésében a végrehajtási hatáskörök Tanácsra történő átruházását indokolták, e rendelet releváns rendelkezéseiből és háttéréből kellően érthető módon kitűntek (National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, fenti 77. pont, fellebbezés alatt, EU:T:2014:678, 82. pont).
- 119 Ennélfogva azt a következtetést kell levonni, hogy az EUMSZ 291. cikk (2) bekezdésében foglalt követelmények – azért, hogy végrehajtási hatásköröket lehessen a Tanácsnak biztosítani – a 267/2012 rendelet 46. cikkének (2) bekezdése tekintetében teljesültek, ami azt vonja maga után, hogy az EUMSZ 215. cikk semmilyen megsértése nem róható fel a Tanácsnak.
- 120 E megállapításra tekintettel a felperes harmadik érvét, következésképpen pedig a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

Az indokolási kötelezettség, a felperes védelemhez való joga, beleértve az ügyiratokhoz való hozzáférés jogát, a Tanácsnak az elfogadott korlátozó intézkedések felülvizsgálatára vonatkozó kötelezettsége, valamint a felperes hatékony bírói jogvédelemhez való joga megsértésére alapított harmadik jogalapról

- 121 A felperes azt állítja, hogy a Tanács a megtámadott jogi aktusok elfogadásával megsértette az indokolási kötelezettséget, a felperes védelemhez való jogát, beleértve az ügyiratokhoz való hozzáférés jogát, az elfogadott korlátozó intézkedések felülvizsgálatára vonatkozó kötelezettséget, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jogát.

– Az indokolási kötelezettségről

- 122 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a sérelmet okozó jogi aktus indokolására vonatkozó kötelezettségnek, amely a védelemhez való jog tiszteletben tartására vonatkozó elvből következik, a célja egyrészt az érintettnek elegendő tájékoztatás nyújtása annak eldöntéséhez, hogy a jogi aktus megalapozott-e, vagy hogy tartalmaz-e esetleg az érvényességének vitatását uniós bíróság előtt lehetővé tévő valamilyen hibát, másrészt pedig annak lehetővé tétele, hogy az uniós bíróság felülvizsgálhassa e jogi aktus jogszerűségét (lásd: 2012. november 15-i Tanács kontra Bamba ítélet, C-417/11 P, EBHT, EU:C:2012:718, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 123 Az EUMSZ 296. cikk által megkövetelt indokolásnak világosan és egyértelműen kell tartalmaznia a jogi aktust kibocsátó intézmény érvelését, oly módon, hogy az lehetővé tegye az érdekelt számára a meghozott intézkedések indokainak megismerését, az illetékes bíróság számára pedig a felülvizsgálati jogköre gyakorlását (lásd: Tanács kontra Bamba ítélet, fenti 122. pont, EU:C:2012:718, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 124 Mivel az érintett személy nem rendelkezik a pénzeszközök befagyasztására irányuló eredeti határozat meghozatalát megelőzően a meghallgatáshoz való joggal, annál is inkább fontos az indokolási kötelezettség betartása, hiszen ez az egyetlen olyan biztosíték, amely legalább e határozat elfogadását

követően lehetővé teszi az érdekelt számára, hogy érdemben érvényesítse a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket az említett határozat jogszerűségének vitatása érdekében (lásd: Tanács kontra Bamba ítélet, fenti 122. pont, EU:C:2012:718, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 125 Következésképpen a pénzeszközök befagyasztását előíró tanácsi jogi aktus indokolásának meg kell határoznia azokat az egyedi és konkrét okokat, amelyek miatt a Tanács mérlegelési jogköre gyakorlása során úgy ítéli meg, hogy az érintettel szemben ilyen intézkedést kell hozni (lásd: Tanács kontra Bamba ítélet, fenti 122. pont, EU:C:2012:718, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 126 Ugyanakkor az EUMSZ 296. cikk által megkövetelt indokolásnak a szóban forgó jogi aktus jellegéhez és elfogadásának körülményeihez kell igazodnia. Az indokolási kötelezettséget az eset összes körülményére, így különösen a jogi aktus tartalmára, a felhívott indokok jellegére és a címzettek vagy a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett egyéb személyek magyarázathoz fűződő érdekére tekintettel kell értékelni. Nem követelmény, hogy az indokolás az összes releváns ténybeli és jogi elemet tartalmazza, minthogy az indokolás megfelelőségét nemcsak a szövegére, hanem a körülményeire, valamint az adott tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére figyelemmel is kell értékelni (lásd: Tanács kontra Bamba ítélet, fenti 122. pont, EU:C:2012:718, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 127 Különösen, valamely sérelmet okozó jogi aktus indokolása akkor megfelelő, ha az érintett előtt ismert olyan összefüggésben hozzák meg, amely lehetővé teszi számára a vele szemben hozott intézkedés jelentőségének megértését (lásd: Tanács kontra Bamba ítélet, fenti 122. pont, EU:C:2012:718, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 128 A jelen esetben a felperes arra hivatkozik, hogy a 2012/635 határozatot és a 945/2012 végrehajtási rendeletet nem indokolták meg a jogilag megkövetelt módon a jegyzékbe vételét illetően.
- 129 A felperes szerint ugyanis a Tanács nem azonosította a 2010/413 határozat 20. cikkében és a 267/2012 rendelet 23. cikkében előírt kritériumok közül azt, amelyre az őt érintő korlátozó intézkedések elfogadásához támaszkodott.
- 130 Másrészt a Tanács nem pontosította azon pénzügyi támogatás módjait, jellegét és terjedelmét, amelyet a felperes állítólagosan az iráni kormánynak nyújtott. Különösen a Tanács nem azonosította azokat a különös pénzügyi műveleteket, amelyek igazolhatják a vele szemben hozott intézkedéseket, vagy még inkább az ezen műveletek és az atomfegyverek elterjedése közötti kapcsolatot. Az indokolás ezen elégtelenségét nem orvosolhatja a Tanács által az ellenkérelemben megfogalmazott azon utólagos állítás, amely szerint a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések felperessel szembeni elfogadását állami vállalatként a részvényese javára megvalósított osztalékfizetések igazolták.
- 131 A Tanács vitatja a felperes érveinek a megalapozottságát.
- 132 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy a felperest úgy azonosították, mint „[á]llami tulajdonban lévő vállalat, amely pénzügyi támogatást nyújt az iráni kormánynak”.
- 133 Először is, a bemutatott indokolásból kifejezetten kitűnik, hogy a felperest a korlátozó intézkedések a vitatott kritérium alapján érintették.
- 134 Másodszor kétségtelenül igaz, hogy a felperest érintő indokolás nem tartalmaz pontosításokat az iráni kormánynak állítólagosan nyújtott támogatás módjairól és terjedelméről, mivel a Tanács által megjelölt egyetlen pontosítás az volt, hogy e támogatás pénzügyi jellegű.

- 135 Mindamellett a bemutatott indokolás rövidségének ellenére a felperesnek lehetősége volt arra, hogy megértse a Tanács által vele szemben figyelembe vett tények lényegét, valamint hogy megfelelő módon védekezhessen.
- 136 A keresetlevélben bemutatott negyedik jogalap keretében ugyanis a felperes – annak alátámasztásához, hogy ilyen esetben az iráni kormánynak nyújtott támogatás fogalma nem volt alkalmazandó – kifejezetten hivatkozott a „valamely természetes személy vagy az államtól eltérő jogi személy” esetére, aki, illetve amely finanszírozza „adóival vagy esetlegesen az állami vállalatok esetén a részvényesnek fizetett osztalékok útján azt a költségvetést, amelyben a befizetett összegek a bevételek sokaságában összekeverednek, és azok fogalmilag nem valamely meghatározott kiadás – különösen a jogellenesnek tekintett állami tevékenység – fedezésére szolgálnak”.
- 137 Így a felperesnek lehetősége volt jegyzékbe vételének indokolásában annak azonosítására, hogy a Tanács arra a tényre támaszkodott, hogy állami vállalatként pénzügyi forrásai átutalásával pénzügyi támogatást nyújtott az iráni kormánynak. Arra is lehetősége volt, hogy vitassa e tény relevanciáját és valóságtartalmát.
- 138 Hasonlóképpen, a Tanács által felhozott indokolás lehetővé teszi a Törvényszék számára a megtámadott jogi aktusok jogszerűsége felülvizsgálatának a gyakorlását.
- 139 Ilyen körülmények között a 2012/635 határozatban és a 945/2012 végrehajtási rendeletben bemutatott indokolás – noha különösen rövid – elegendő.
- 140 Harmadszor, e megállapítás azt vonja maga után, hogy a Tanács által az ellenkérelmében előadott pontosítások nem minősülnek utólagos indokolásnak, amelyet a Törvényszék ne vehetne figyelembe, és nem bizonyítják a bemutatott indokolás elégtelenségét. Ezen pontosítások ugyanis a Tanács által figyelembe vett és a felperes által a 2012/635 határozat és a 945/2012 végrehajtási rendelet indokolásában azonosított alapvető tényező kifejtésére és pontosítására szorítkoztak.
- 141 A fentiek összességére tekintettel el kell utasítani az indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogást.
- Az ügyiratokhoz való hozzáférésről
- 142 A felperes azt állítja, hogy csak az azon határidő lejártát követően biztosították számára az ügyiratokhoz való hozzáférést, amelyet az őt érintő intézkedések felülvizsgálatának a kérelmezésére megállapítottak. Az ilyen késedelmes közlés nem egyeztethető össze a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elvével.
- 143 A Tanács vitatja a felperes érveinek a megalapozottságát.
- 144 Az ítélkezési gyakorlat szerint ha közölték azokat a kellően pontos információkat, amelyek alapján az érdekelt szervezet megfelelően ismertetheti az álláspontját azokról a tényekről, amelyeket a Tanács a terhére ró, a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elve alapján ezen intézmény nem köteles önként biztosítani az ügyirataiban szereplő dokumentumokhoz való hozzáférést. Csak az érdekelt fél kérelmére köteles a Tanács biztosítani az azokhoz a nem bizalmas jellegű adminisztratív iratokhoz való hozzáférést, amelyek a szóban forgó intézkedésre vonatkoznak (lásd: Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, fenti 53. pont, EU:T:2013:397, 84. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 145 A jelen esetben a felperes 2013. január 8-án kérte az ügyiratokhoz való hozzáférést, azaz a keresetének 2013. január 9-én történt előterjesztését megelőző napon. A Tanács a kérelemre 2013. június 10-én válaszolt.

- 146 Ilyen körülmények között először is nem róható fel a Tanácsnak, hogy a kereset előterjesztése előtt nem válaszolt az ügyiratokhoz való hozzáférés iránti kérelemre, mivel a kérelmet és a kereset előterjesztését elválasztó egynapos időköz túlságosan rövid volt.
- 147 Továbbá sem a 2012. október 16-i levél – amellyel a Tanács közölte a felperessel a 2012/635 határozatot és a 945/2012 végrehajtási rendeletet –, sem maguk e jogi aktusok, sem pedig a 2012/635 határozattal módosított 2010/413 határozatban és a 945/2012 végrehajtási rendelettel végrehajtott 267/2012 rendeletben előírt korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személy részére szóló értesítés (HL C 312., 21. o.) nem ír elő a korlátozó intézkedésekkel érintett szervezetek észrevételeinek a benyújtására határidőt. E körülmények között az az érv, amely szerint a felperesnek csak az ilyen határidő lejártát követően biztosították az ügyiratokhoz való hozzáférést, ténybelileg nyilvánvalóan megalapozatlan.
- 148 Végül meg kell állapítani, hogy az öt hónapot meghaladó válaszadási határidő túlzott mértékű.
- 149 E tekintetben a Tanács a kérdéses dokumentumok közlése előtt a tagállami jóváhagyás beszerzésének a szükségességére hivatkozik. Márpedig ennek az érvnek nem lehet helyt adni, tekintettel arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint amikor a Tanács valamely tagállam által szolgáltatott bizonyítékokra kíván támaszkodni valamely szervezettel szembeni korlátozó intézkedések elfogadása érdekében, az említett intézkedések elfogadását megelőzően köteles meggyőződni arról, hogy a kérdéses bizonyítékok kellő időben közölhetők-e az érintett szervezettel annak érdekében, hogy az megfelelően kifejtse álláspontját (2013. szeptember 6-i Persia International Bank kontra Tanács ítélet, T-493/10, EBHT [Kivonatok], EU:T:2013:398, 84. pont).
- 150 Ugyanakkor egyrészt a felperes nem terjesztett elő annak a bizonyítására irányuló konkrét érveket, hogy a túlzott mértékű válaszadási határidő ténylegesen megnehezítette a védekezését.
- 151 Másrészt az ítélkezési gyakorlat szerint az olyan irat késedelmes közlése, amelyre a Tanács valamely szervezettel szembeni korlátozó intézkedések elfogadása vagy fenntartása érdekében hivatkozott, csak akkor minősül a védelemhez való jog megsértésének, amely indokolja a korábban elfogadott aktusok megsemmisítését, ha bizonyítást nyer, hogy az érintett korlátozó intézkedéseket nem lehetett volna jogosan elfogadni vagy fenntartani, mert a késedelmesen közölt irat terhelő bizonyítékként való elfogadását el kellett volna utasítani (Persia International Bank kontra Tanács ítélet, fenti 149. pont, EU:T:2013:398, 85. pont).
- 152 Márpedig a jelen esetben az alábbi 170–189. pontban elvégzett vizsgálatból kitűnik, hogy a felperest érintő korlátozó intézkedések a Tanács által a 2013. június 10-i válaszában közölt dokumentumok figyelembevétele nélkül is megalapozottak. Ilyen körülmények között az ügyiratokhoz való hozzáférés megfelelő időben történő biztosításával kapcsolatos kötelezettség megsértése nem igazolja a megtámadott jogi aktusok megsemmisítését.
- 153 A fentiekből az következik, hogy a jelen kifogást el kell utasítani.
- Az elfogadott korlátozó intézkedések éves felülvizsgálatának a kötelezettségéről
- 154 A felperes a kereseti kérelmei 2014. április 16-i módosításában arra hivatkozik, hogy a Tanács elmulasztotta az elfogadott korlátozó intézkedések éves felülvizsgálatára vonatkozó kötelezettségét, amennyiben az említett intézkedések fenntartását csak 2014. március 14-én közölte vele.
- 155 A 2010/413 határozat 26. cikke (3) bekezdésének értelmében „[a] 19. cikk (1) bekezdésének b) és c) pontjában és a 20. cikk (1) bekezdésének b) és c) pontjában említett intézkedéseket rendszeres időközönként, de legalább 12 havonta felül kell vizsgálni”.

- 156 Hasonlóképpen a 267/2012 rendelet 46. cikkének (6) bekezdése szerint „[a] IX. mellékletben foglalt jegyzéket rendszeresen, legalább 12 havonta felül kell vizsgálni”.
- 157 Ezért a Tanácsnak ténylegesen felül kellett vizsgálnia a felperest érintő korlátozó intézkedéseket a 2012/635 határozat és a 945/2012 végrehajtási rendelet elfogadásától számított tizenkét hónapos határidőn belül.
- 158 E tekintetben a Tanács azt állítja, hogy két alkalommal vizsgálta felül a felperes jegyzékbe vételét, egyrészt a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2013. június 6-i 2013/270/KKBP tanácsi határozat (HL L 156., 10. o.), valamint a 267/2012 rendelet végrehajtásáról szóló, 2013. június 6-i 522/2013/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL L 156., 3. o.), másrészt pedig a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2013. november 15-i 2013/661/KKBP tanácsi határozat (HL L 306., 18. o.), valamint a 267/2012 rendelet végrehajtásáról szóló, 2013. november 15-i 1154/2013/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL L 306., 3. o.) elfogadásával.
- 159 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a Tanács által hivatkozott egyik jogi aktus sem utal arra, hogy a 2010/413 határozat II. mellékletében, valamint a 267/2012 rendelet IX. mellékletében szereplő jegyzékekbe történt valamennyi felvétel tekintetében időszakos felülvizsgálatot végzett. A kérdéses jogi aktusok konkrétan a felperes jegyzékbe vételét sem érintik.
- 160 Ilyen körülmények között azt a következtetést kell levonni, hogy a Tanács nem végezte el a felperest érintő korlátozó intézkedések felülvizsgálatát a 2010/413 határozat és a 267/2012 rendelet által meghatározott határidőn belül.
- 161 Mindamellett meg kell vizsgálni, hogy az elfogadott korlátozó intézkedések felülvizsgálatára vonatkozó kötelezettség e megsértése igazolja-e a megtámadott jogi aktusok megsemmisítését.
- 162 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a kérdéses kötelezettség célja az, hogy biztosítsa annak a rendszeres ellenőrzését, hogy az elfogadott korlátozó intézkedések továbbra is igazoltak.
- 163 Márpedig a jelen esetben nem vitatott, hogy abban az időpontban, amikor a felperes a kereseti kérelmei 2014. április 16-i módosításában felvetette a jelen kifogást, a Tanács már elvégezte a kérdéses ellenőrzést, és annak eredményét a felperessel a 2014. március 14-i levélben közölte.
- 164 Ilyen körülmények között a korlátozó intézkedések időszakos felülvizsgálatát előíró rendelkezések célkitűzését elkésztetten ugyan, de tiszteletben tartották, és a felülvizsgálati határidő Tanács által történő megsértése már nem jár tehát a felperes helyzetére kedvezőtlen hatásokkal.
- 165 Következésképpen a felperes azon kár megtérítése iránti kérelméhez való jogának a sérelme nélkül, amely őt adott esetben az EUMSZ 340. cikk értelmében a felülvizsgálati határidő be nem tartása miatt érte, nem hivatkozhat a kérdéses késelemre a megtámadott jogi aktusokkal elfogadott vagy fenntartott, őt érintő korlátozó intézkedések megsemmisítése érdekében.
- 166 Ennélfogva a jelen kifogást el kell utasítani.

– A hivatkozott többi jogsértésről

- 167 A felperes arra hivatkozik, hogy a 2012/635 határozat és a 945/2012 végrehajtási rendelet indokolásának hiánya a védelemhez való jogának a megsértését vonja maga után, beleértve az elfogadott korlátozó intézkedések felülvizsgálatához való jogot, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jogát. A bemutatott indokolás homályos jellegére tekintettel ugyanis védelmének

biztosítása érdekében azt követelik meg tőle, hogy ne a Tanács által felhozott körülhatárolt ténybeli és jogi tényezőket cáfolja, hanem arról szolgáltatson bizonyítékot, hogy nem nyújtott támogatást az iráni kormánynak vagy az iráni nukleáris programhoz.

168 Márpedig ahogy az a fenti 122–141. pontból kitűnik, a 2012/635 határozatot és a 945/2012 végrehajtási rendeletet a jogilag megkövetelt módon indokolták, ami azt vonja maga után, hogy a jelen kifogás téves előfeltevésen alapul.

169 Következésképpen a jelen kifogást, valamint a harmadik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A tényekkel kapcsolatos értékelési hibára alapított ötödik jogalapról

170 Ahogy az a fenti 74. pontban felidézésre került, az uniós bíróságoknak az EUM-Szerződés alapján biztosított hatáskörüknek megfelelően biztosítaniuk kell valamennyi uniós jogi aktus jogszerűségének az uniós jogrend szerves részét képező alapvető jogokra tekintettel történő, főszabály szerint teljes felülvizsgálatát. E követelményt az EUMSZ 275. cikk második bekezdése kifejezetten tartalmazza (lásd: Tanács kontra Fulmen és Mahmoudian ítélet, fenti 74. pont, EU:C:2013:775, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Tanács kontra Manufacturing Support & Procurement Kala Naft ítélet, fenti 74. pont, EU:C:2013:776, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

171 Ezen alapvető jogok rangsorában szerepel különösen a hatékony bírói jogvédelemhez való jog (lásd: Tanács kontra Fulmen és Mahmoudian ítélet, fenti 74. pont, EU:C:2013:775, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

172 Az Alapjogi Charta 47. cikkében biztosított bírósági felülvizsgálat hatékonysága többek között azt követeli meg, hogy az uniós bíróság meggyőződjön arról, hogy a határozat, amely az érintett személy vagy szervezet tekintetében egyedi hatállyal rendelkezik, kellően biztos ténybeli alappal rendelkezik. Ez magában foglalja az említett határozat alapjául szolgáló indokolásban hivatkozott tények ellenőrzését, aminek folytán a bírósági felülvizsgálat nem a hivatkozott indokok absztrakt valószínűségének értékelésére korlátozódik, hanem arra irányul, hogy megalapozottak-e ezen indokok, vagy legalább azok közül egy, ugyanezen határozat alátámasztására önmagában elengedőnek tekintett indok megalapozott-e (lásd: Tanács kontra Fulmen és Mahmoudian ítélet, fenti 74. pont, EU:C:2013:775, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

173 Ebben az összefüggésben vitatás esetén ugyanis az Unió illetékes hatóságának kell az érintett személlyel szemben felhozott indokok megalapozottságát bizonyítani, és nem az érintett személynek kell az említett indokok megalapozottságának hiányára vonatkozó bizonyítékot szolgáltatni (lásd: Tanács kontra Fulmen és Mahmoudian ítélet, fenti 74. pont, EU:C:2013:775, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

174 A jelen esetben ellenőrizni kell tehát, hogy a Tanács a megtámadott jogi aktusok elfogadásakor joggal vélhette-e úgy, hogy a felperest az iráni kormánynak pénzügyi segítség formájában támogatást nyújtó szervezetként érinthették a korlátozó intézkedések.

175 Először is, a felperes megismétli, hogy az iráni kormánynak nyújtott támogatás kritériuma kizárólag arra az esetre vonatkozik, amikor az érintett szervezet az atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos tevékenységekhez kötődő meghatározott segítséget nyújt. Márpedig a felperes nem nyújtott ilyen segítséget, tekintettel arra, hogy a tevékenységeinek címzettjei a magánvállalkozások.

176 E tekintetben elegendő a fenti 74–93. pontra visszautalni, amelyből kitűnik, hogy az iráni kormánynak nyújtott támogatás kritériuma azon szervezetekre is alkalmazható, amelyek maguk nem vesznek részt az atomfegyverek elterjedésében.

- 177 Másodszor a felperes azt állítja, hogy a megtámadott jogi aktusok indokolásában szereplőkkel ellentétben nem nyújt pénzügyi támogatást az iráni kormánynak.
- 178 A felperes e tekintetben először is pontosítja, hogy a feladata nem az, hogy osztalékot nyújtson az iráni kormánynak.
- 179 Továbbá a felperes elismeri, hogy a jövedelemadón felül nyereségének egy részét az államkincstárnak fizeti be, amely az iráni pénzügyminisztérium alá tartozik. Pontosítja azonban, hogy az 1389-es iráni évre vonatkozó költségvetési törvény 17. cikke (a továbbiakban: 17. cikk) által valamennyi iráni állami társaságra előírt ezen kötelezettség nem minősülhet a vitatott kritérium értelmében az iráni kormánynak nyújtott pénzügyi támogatásnak, mivel nem minősül osztaléknak, hanem inkább az adóhoz vagy a parafiskális járulékhöz áll közelebb.
- 180 Végül a felperes szerint az általa a 17. cikk alapján az államkincstárnak fizetett összegeket az iráni kormány nem használja fel szabadon, hanem azok az iráni nép számára közérdekű szolgáltatások és közszolgáltatási feladatok teljesítéséhez kapcsolódnak. A felperes e tekintetben hozzáteszi, hogy a kérdéses összegeket tőkeemelés keretében egyéb állami forrásokkal együtt többek között újra befektetik.
- 181 Előjáróban meg kell jegyezni, hogy az a körülmény, amely szerint a felperesnek nem feladata az iráni kormány számára osztalékot nyújtani, még a bizonyítottságának a feltételezésével sem vonja maga után azt, hogy nem nyújt ténylegesen pénzügyi támogatást ez utóbbinak.
- 182 E tekintetben ahogy az a maga a felperes által szolgáltatott információkból kitűnik, az iráni naptár szerinti 1387–1391-es évekre vonatkozó költségvetési időszak (2008. március 20-tól 2013. március 20-ig, a továbbiakban: referencia-időszak) keretében a 17. cikkben előírt kötelezettség értelmében összesen 1 687 181 millió rialt kitevő összeget utalt át az államkincstárnak.
- 183 A felperes állításával ellentétben ezen összegek nem hasonlíthatók az adókhoz vagy a parafiskális járulékokhoz, és e tekintetben nem mentesülhetnek a vitatott kritérium által érintett pénzügyi támogatás minősítés alól. Egyrészt ugyanis – ahogy azt a felperes maga is elismeri – a 17. cikkben előírt kötelezettség a jövedelemadón felül alkalmazandó. Másrészt e kötelezettség kizárólag az iráni állami társaságokra alkalmazandó, tehát nem tekinthető úgy, hogy az az iráni általános adó- vagy parafiskális rendszer részét képezi.
- 184 Ami a 17. cikkben előírt kötelezettség értelmében az átutalt összegek állítólagos költségvetési besorolását illeti, a felperes semmilyen módon nem támasztja alá állításait. Mindenesetre az állítólagos besorolás feltételei – ahogy azokat a felperes előadja – olyan mértékben általánosak, hogy azok *a priori* alkalmazhatók valamennyi állami kiadásra. Ilyen körülmények között e besorolás fennállása – még bizonyítottságának a feltételezésével is – nem jelenti azt, hogy a 17. cikkben előírt kötelezettség értelmében a referencia-időszakra vonatkozóan átutalt összegek nem minősülnek a vitatott kritérium értelmében az iráni kormány számára nyújtott pénzügyi támogatásnak.
- 185 Ebben az összefüggésben a felperes által a Törvényszék kérdésére válaszul bemutatott dokumentumokból még inkább kitűnik, hogy a tőkéjét 2012-ben 1 054 102 millió riallal emelték. Márpedig ez az összeg jelentősen alacsonyabb annál az 1 687 181 millió rialt kitevő teljes összegnél, amelyet a felperes a 17. cikkben előírt kötelezettség értelmében a referencia-időszakra vonatkozóan az államkincstárnak átutalt. Ilyen körülmények között a felperes tőkéjének az emeléséből nem lehet azt megállapítani, hogy ez utóbbi nem nyújtott pénzügyi támogatást az iráni kormánynak az említett időszak alatt.

- 186 A fentiekre tekintettel azt a következtetést kell levonni, hogy a felperes a referencia-időszakban jelentős összegeket fizetett az iráni államkincstárnak, ami az iráni kormánynak nyújtott pénzügyi támogatásnak minősül. Következésképpen a Tanácsnak jogában állt az, hogy a felperest az említett kormánynak támogatást nyújtó szervezetként korlátozó intézkedésekkel érintse.
- 187 A felperes e tekintetben még azt állítja, hogy a fenti 173. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat által előírtaktól eltérően a Tanács nem mutatott be állításait alátámasztó bizonyítékokat.
- 188 Márpedig a fenti 175–186. pontban elvégzett vizsgálatból kitűnik, hogy a felperes ténylegesen nem vitatja az őt érintő korlátozó intézkedéseket igazoló alapvető ténybeli körülmény valóságtartalmát, nevezetesen azt a tényt, hogy a referencia-időszakban nyereségeinek egy részét az iráni államkincstárnak fizette be. Márpedig az ilyen vitatás hiányában a Tanács nem volt köteles az e körülmény megalapozottságát alátámasztó bizonyítékok bemutatására, ahogy az a fenti 173. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik.
- 189 A fentiekre tekintettel az ötödik jogalapot el kell utasítani.

Az arányosság elvének a megsértésére alapított hatodik jogalapról

- 190 A felperes arra hivatkozik, hogy az őt érintő korlátozó intézkedések elfogadása a tulajdonhoz való joga és a gazdasági tevékenység szabad gyakorlása igazolatlan megsértésének, következésképpen pedig az arányosság elve megsértésének minősül.
- 191 Ezért először is az ítélkezési gyakorlat szerint eljárási jogainak a harmadik jogalap keretében kifejtett megsértése a tulajdonhoz való jogának és az arányosság elvének a megsértését vonja maga után.
- 192 Továbbá mivel nem vesz részt az atomfegyverek elterjedésében, az őt érintő korlátozó intézkedések nem felelnek meg a megtámadott jogi aktusok által érintett közérdekű célnak, nevezetesen az említett elterjedés elleni küzdelemnek.
- 193 Végül a kérdéses intézkedések különösen súlyos kárt okoznak neki és a munkavállalóinak, ami a Tanács által követett célhoz képest aránytalan. A felperes ebben az összefüggésben hozzáteszi, hogy a Tanács állításával ellentétben a kérdéses korlátozó intézkedések az Unióban tulajdonban lévő pénzeszközökön kívül az Iránban tulajdonban lévő pénzeszközökre is kihatással vannak, amennyiben azok megakadályozzák a pénzeszközök Iránból az Unióba történő minden átutalását, valamint elrettentő hatásúak azon iráni gazdasági szereplők tekintetében, akik, illetve amelyek szerződést köthetnek vele.
- 194 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy – ahogy az a fenti 121–169. pontból kitűnik – a megtámadott jogi aktusok nem sértik a felperes eljárási jogait, ami megsemmisítésüket igazolná. Következésképpen a felperes által képviselt azon álláspont, amely szerint eljárási jogainak a megsértése a tulajdonhoz való jogának és az arányosság elvének a megsértésével jár, nem lehet eredményes.
- 195 A többi kifogást illetően a fenti 90. pontban már felidézésére került, hogy az uniós jog általános elvei közé tartozó arányosság elvéből az következik, hogy valamely gazdasági tevékenység tilalmának jogszerűsége annak a feltételnek van alárendelve, hogy a tiltó intézkedésnek a szóban forgó szabályozás által követett jogszerű célkitűzés elérésére alkalmasnak és ahhoz szükségesnek kell lennie, beleértve, hogy amennyiben több megfelelő intézkedés kínálkozik, a kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni, és az okozott hátrányok a tekintetbe vett célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (lásd: Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, fenti 53. pont, EU:T:2013:397, 179. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 196 Márpedig egyrészt ahogy az a fenti 59–93. pontból kitűnik, az iráni kormánynak pénzügyi támogatást nyújtó szervezetekkel szembeni korlátozó intézkedések elfogadásának a célja az, hogy megfossza az iráni kormányt bevételi forrásaitól azért, hogy elegendő pénzügyi forrás hiányában az atomfegyverek elterjedésének az abbahagyására kényszerítse. Ezért a felperest érintő korlátozó intézkedések a Tanács által követett célnak megfelelnek, annak ellenére, hogy a felperes maga nem vesz részt az atomfegyverek elterjedésében.
- 197 Másrészt ami a felperesnek okozott kárt illeti, kétségtelenül igaz, hogy a tulajdonhoz való jogát, valamint a gazdasági tevékenység szabad gyakorlását a kérdéses korlátozó intézkedések jelentős mértékben korlátozzák, amennyiben meghatározott felhatalmazások nélkül különösen nem rendelkezhet az Unió tagállamainak a területén lévő vagy az azok állampolgárainak a tulajdonában álló pénzeszközeivel, valamint nem utalhatja át pénzeszközeit az Unióba. Hasonlóképpen a felperest érintő korlátozó intézkedések kereskedelmi partnerei vele szembeni bizonyos mértékű bizalmatlanságát válthatják ki.
- 198 Mindazonáltal az ítélezési gyakorlatból kitűnik, hogy a felperes által hivatkozott alapvető jogok, nevezetesen a tulajdonhoz való jog és a gazdasági tevékenység gyakorlásához való jog nem abszolút jogok, és azok gyakorlása az Unió által kitűzött közérdekű célok által igazolt korlátozások tárgyát képezheti. Így minden gazdasági vagy pénzügyi jellegű korlátozó intézkedés fogalmilag olyan következményekkel jár, amelyek kihatással vannak a tulajdonhoz való jogra és a szakmai tevékenység szabad gyakorlására, és amelyek ezáltal kárt okoznak azon feleknek, amelyek felelőssége a szóban forgó intézkedések elfogadásához vezető helyzet tekintetében nem került megállapításra. A vitatott szabályozás által követett célkitűzések jelentősége igazolhatja a hátrányos következményeket, még akkor is, ha azok jelentősek bizonyos gazdasági szereplők számára (lásd ebben az értelemben: Melli Bank kontra Tanács ítélet, fenti 75. pont, EU:T:2009:266, 111. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).
- 199 A jelen esetben tekintettel a nemzetközi béke és biztonság fenntartásának elsődleges jelentőségére, a felperesnek okozott hátrányok az érintett célokhoz képest nem aránytalanok. Annál is inkább ez az eset áll fenn, mivel először is a pénzeszközök befagyasztása a felperes eszközeinek csak egy részét érinti. Továbbá a 2010/413 határozat és a 267/2012 rendelet bizonyos kivételeket ír elő, ami lehetővé teszi különösen a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedésekkel érintett szervezetek számára az alapvető kiadások fedezését. Végül meg kell jegyezni, hogy a Tanács nem azt állítja, hogy a felperes maga közreműködött az atomfegyverek elterjedésében. A felperes tehát személyesen nem tanúsít a nemzetközi békére és biztonságra kockázatot jelentő magatartást, ezért a vele szembeni bizalmatlanság foka alacsony.
- 200 Ilyen körülmények között a hatodik jogalapot, és következésképpen a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 201 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a peresztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes peresztes lett, a Tanács kérelmeinek megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Bank of Industry and Mine-t kötelezi a költségek viselésére.

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. április 29-i nyilvános ülésen.

Aláírások